שער הפסוקים — פרשת חוקת

סימן כ':

וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו וגו':

כבר נתבאר בפסוק ויקם מלך חדש על מצרים וגומר, כי סלע היא רחל, נוקבא דז"א. וכל אותם מ' שנה של דור המדבר, היה הזווג מן יעקב ולאה אשתו, הנקראת דור המדבר. והיה חפץ משה לזווג גם את רחל עם ז"א, ולא עלה בידו לתקנה, וחטא בה. גם נתבאר שם, ענין מטה משה, שהיא הארה אחת היוצאת מיסוד דאבא, הנקרא משה, מחוץ, כנגד פני זעיר ועומדת לצד של דור המדבר. והנה חשב משה, להחזיר אותה ההארה הנעשית מטה, דרך פנים, ולהחזירה אל האחור ברחל, העומדת שם, ויתקן ויגדיל פרצוף רחל, ותוכל לחזור פב"פ עם זעיר. וז"ס ויך את הסלע במטהו, כי הסלע היא רחל, בהיותה מקבלת הארת יסוד דאימא בלבד לצד האחור, והוא אהי"ה דמלוי יודי"ן כנודע, והוא בגימטריא סל"ע, והכה במטהו כנגד ההארות היוצאות מתוך זעיר דרך פניו כנזכר, כדי שיחזרו האורות לאחור ברחל, והנה חטא בזה, כי אי איפשר לדחות ההארות ההם ע"י הכאת המטה לצד אחור, עד שבתחלה תחזור הסלע שהיא רחל פב"פ, ואז ימשכו אליה האורות ההם מעצמם, בלתי הכאה דרך פנים:

יאסף אהרן אל עמיו, טעם קבורת אהרן בהר ההר הוא זה, דע, כי שתי אחוריים הם, אחד, אחוריים דאימא. והשני, אחוריים דמלכות. והם בבחי' שם אלהי"ם, בבחי' אחוריים פשוטים, העולים בגימטריא מאתים, ועם מספר ה' אותיות פשוטות של אלהי"ם, הם ה"ר. וז"ס הר האלהי"ם, כמבואר אצלינו בפסוק ומשה היה רועה. ונמצא כי אחורים עליונים דבינה, הם הר אחד, ואחוריים תחתונים דמלכות, הם ה"ר שני, ושניהם עומדים זה על זה, וה"ר העליון נעלם ונכלל תוך ה"ר תחתון, ואז נקרא הר ההר, פי' הר ע"ג הר, כמ"ש חז"ל ובשתי אחוריים אלו נקבר אהרן הכהן, ולכן גם בו נרמז בחי' הר שבשם אהרן:

סימן כ"א:

וידבר העם באלהים ובמשה גו':

הנה מלת קלקל, היא חסרה ו', והם צירוף ב"פ ק"ל ק"ל. ועניינה הוא, ה' הויו"ת של ה' חסדים, וה' הויו"ת של ה' גבורות, אשר בדעת דזעיר, הנקרא שמים. וכל ה' הויו"ת, הם בגימט' ק"ל. והנה המ"ן נמשך משם, כמש"ה (שמות ט"ז ד') הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ולכן נקרא לחם הקלקל, כי הם בחי' הטל, היורד על רישא דז"א, הנקרא שמים. והטל הוא תרין עטרין הנקרא דעת שבו. ודע כי עטרא דחסד, אעפ"י שגם היא ק"ל כנזכר, חיא נקראת ע"ב, כמנין חסד, שהוא עטרא דדכורא. אבל עיטרא דגבורה שבנוקבא נקראת ק"ל, בסוד נשים דעתן קלה. ואמנם גם אם תחבר

חשבון ד' אותיות ההוי"ה העולים כ"ו, עם הע"ב הנזכר, ועם ל"ב נתיבות חכמה, יהיו גם הם ק"ל. אבל כלם נקראים ע"ב, להיותם דכורא כנזכר, ונתבאר זה, בפסוק וירא ה' כי סר לראות:

על כן יאמר בספר מלחמות ה' את והב בסופה:

(מזולתו) הנה מלת בסופה, ראויה ליחלק לב', פ"ו, ס"ה. והם שני שמות, אלהי"ם, בגימטריא פ"ו. אדנ"י בגימטריא ס"ה. שתי מדות הדין, אשר בהתחברם יעלו קנ"א, בסוד כי ה' אלהיך אל קנא. חקת הפסוקים:

אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה:

ענין הבאר, כבר נתבאר בפסוק ויקם מלך חדש. ונתבאר ג"כ בזוהר וילך דף רפ"ו ע"א, וע"ש. ועתה אבאר, ענין עלי באר ענו לה. כי נודע אצלינו, כי כל העליות, הם ע"י שם בן מ"ב, שהם בגימטריא ג"פ י"ד, שאוחזות במלכות הנקראת באר, ומעלים אותה למעלה, כמבואר אצלינו, בסדר אנא בכח וכו', שבסדר קרבנות תפילת שחרית דחול, ובכונות נטילת ידים בפרשת עקב, בפסוק ואכלת ושבעת וגו'. והנה ג' מ"ב יש, בג' הויו"ת דע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ב אותיות, שיש בכל הויו"ה מהם, בפשוטה ובמלואה ובמלוי מלואה, ושלשתם בגימטריא קכ"ו, כמנין ענ"ו לה, ועי"כ נעשית המלכות שם אדנ"י ברבוע אחוריים פשוטים שלה, שהם ג"כ בגימטריא קכ"ו. וזש"ה עלי באר ענו לה, כי ע"י ג' מ"ב הנזכר העולים בגימטריא ענ"ו, על ידיהם עלי באר. וגם נתבאר זה היטב בפסוק ועתה יגדל נא כה ה' ע"ש:

עוד ירצה, כי ר"ת עלי 'באר 'ענו 'לה, הוא בע"ל. כי הבאר היא הנקבה, המעלה מ"ן שביסוד שבה לגבי דכורא, מ"ד, שהוא הבעל שלה:

(הגהה א"ש, הלשון זה כבד הוא, באמרו לגבי דכורא מ"ד. והכונה לומר, שהנקבה המעלה מ"ן שביסוד שבה לגבי דכורא, שיש לו מ"ד. שהוא הבעל שלה, כנלע"ד:

ולכן כתיב עלי, לשון נקבה, שתעלה מ"ן. עוד ר"ת 'כרוה 'נדיבי 'העם הוא כנה, בסוד יסוד הנקבה, שנעשה ע"י האבות כנזכר בפרשת וילך בזוהר. בסוד וכנה אשר נטעה ימינך, הוא אברהם, איש ימין, שהוא חסד, ועי"כ נעשת מעין. (ע"כ מזולתו):